

Kim Liên khen đúng. Lưu lão nói tiếp:

- Tôi cứ thật mà nói thì nương nương là người thông minh quyền biến, được nhiều người yêu mến, nhưng năm nay thì xấu lắm, thế nào cũng gặp tai ương tuy không phạm gì tới bản mệnh nhưng cũng nguy hiểm lắm.

Kim Liên nghe xong, đưa một lạng bạc ra mà nói:

- Nếu quả vậy thì xin thầy ra tay giúp cho cách nào để tránh tai ương, tôi xin tạ một lạng trước để thầy uống trà. Tôi chỉ mong sao bọn tiểu nhân đừng chọc phá và chồng tôi yêu quý tôi mà thôi.

Lưu lão cất bạc vào túi rồi nói:

- Nếu vậy thì phải lấy gỗ liễu tạc thành hai bức tượng, một nam một nữ, viết ngày sinh tháng đẻ tên tuổi của gia gia và nương nương mà dán vào. Sau đó dùng vải đỏ bịt mắt bức tượng đàn ông, lấy vải dán vào ngực, lấy kim đâm vào tay, dùng keo dán chân lại, sau đó ngâm để vào dưới gối của gia gia. Lại còn dùng bùa đốt thành than, ngâm bỏ vào trà cho gia gia uống. Như vậy thì chỉ ba ngày sau là công hiệu.

Kim Liên hỏi:

- Dám xin thầy giải thích rõ cho tôi được yên tâm. Lưu lão cười:

- Có gì đâu, lấy vải đỏ che mắt để gia gia nhìn nương nương thấy đẹp tựa Tây Thi, lấy ngải dán vào ngực là để gia gia say mê nương nương, lấy kim đâm vào tay là để từ nay gia gia không đi đâu được.

Kim Liên nghe xong mừng lắm. Vợ chồng Lưu lão ngồi nói vài câu chuyện nữa rồi cáo từ.

Sáng hôm sau, Lưu bà đem bùa và tượng lại đưa cho Kim Liên.

HỒI 14

TÌNH BÈ BẠN, NGHĨA VỢ CHỒNG

Một hôm Tây Môn Khánh đi đâu về, tới phòng Nguyệt nương. Nguyệt nương bảo:

- Hôm nay bên Hoa gia viết thiệp mời chàng sang uống rượu đó.

Tây Môn Khánh mở thiệp ra coi thì thấy Hoa Tử Hư viết rằng: "Sang nhà tôi rồi cùng tới nhà Ngô Ngân Nhi", bèn mũ áo sang trọng, cỡi ngựa, dắt theo hai tên gia nhân, sang nhà họ Hoa. Tới nơi thì Hoa Tử Hư không có nhà, chỉ có vợ là Lý Bình Nhi đang đứng ở cửa. Tây Môn Khánh xuống ngựa, đi qua sân mà vào, thấy Lý Bình Nhi hôm nay thật đẹp, trong lòng bất giác xốn xang. Tuy đã có lần cùng Lý Bình Nhi uống rượu nhưng Tây Môn Khánh không dám ngắm kỹ vì trước mặt còn có Nguyệt nương, hôm nay tình cờ gặp lại, thật là dịp may hiếm có. Tây Môn Khánh bước tới vái chào, Lý Bình Nhi vội vàng đáp lễ, rồi quay vào trong, sai một a hoàn tên Tú Xuân ra mời Tây Môn Khánh vào phòng khách. Tú Xuân đem trà ra rồi thưa:

- Xin quan nhân cảm phiền ngồi chờ, gia gia tôi ra ngoài có chút việc, chắc cũng sắp về.

Tây Môn Khánh gặt đầu, nâng chén trà mà uống. Lý Bình Nhi từ phòng trong nói vọng ra:

- Hôm nay chồng tôi mời quan nhân đi, thì xin quan nhân vì tôi mà giục chồng tôi về sớm một chút. Hai đứa nam gia nhân đã đi theo chồng tôi rồi, ở nhà chỉ có tôi với hai đứa a hoàn, thật là bất tiện.

Tây Môn Khánh đáp vọng vào:

- Tẩu tẩu dặn, tôi xin ghi nhớ, tôi sẽ cùng đi và cùng về với nhị ca.

Nói xong thì Hoa Tử Hư về tới, bước vào vái chào Tây Môn Khánh mà nói:

- Biết là thế nào ca ca cũng sang, mà vì có chút chuyện gấp quá, không ở nhà tiếp đón được, xin ca ca tha lỗi.

Nói xong ngồi xuống cùng Tây Môn Khánh trò chuyện. Nói được vài câu thì quay vào gọi gia nhân bảo:

- Bay vào nhà thưa với nương nương, dọn ít món ăn ra đây ta và quan nhân uống vài chén rượu rồi đi.

Đoạn quay sang Tây Môn Khánh nói:

- Hôm nay là ngày hai mươi tư tháng sáu, sinh nhật của Ngô Ngân Nhi, kính mời ca ca, tới đó vui say một bữa.

Tây Môn Khánh bảo:

- Sao nhị ca không nói trước để tôi chuẩn bị đồ mừng. Thôi, hay là bây giờ mình đi luôn đi, tới đó uống rượu cũng được.

Hoa Tử Hư nói:

- Không dám giữ ca ca lâu đâu nhưng cứ ngồi lại uống thêm chén rượu đã.

Nói xong thì a hoàn đem các món ăn thịnh soạn ra. Hai người ăn qua loa vài miếng, uống vài chén rượu rồi lên ngựa tới nhà ca nữ họ Ngô. Tại đó, tiệc tùng đàn ca vui vẻ cho đến canh một mới thôi. Tây Môn Khánh cố tình chúc rượu cho Hoa Tử Hư say mềm rồi bảo hai gia nhân nhà họ Hoa vục chủ về, Tây Môn Khánh cũng đi theo để đưa về. Tới nơi, gia nhân gọi cổng, Lý Bình Nhi cùng hai a hoàn đốt đuốc mà ra. Gia nhân vục Hoa Tử Hư vào phòng. Tây Môn Khánh định cáo từ mà về, Lý Bình Nhi vội bước tới chấp tay vái mà nói:

- Chồng tôi say sưa làm phiền đại nhân, xin dừng chấp.

Tây Môn Khánh nghiêng mình đáp:

- Không có gì. Lời dặn của tẩu tẩu ban sáng, tôi đã ghi nhớ, nên có bốn phận phải đưa nhị ca về. Nếu để tẩu tẩu lo buồn, tức là tôi không được việc gì hay sao? Hôm nay, trong tiệc, nhị ca bị người ta ép uống nhiều quá, tôi cứ phải ngồi bên ngăn cản, tới gần tối, tôi lại giục nhị ca phải về sớm. Rồi nhị ca lại định

tới nhà ca nữ họ Trịnh để mua vui, tôi lại phải nói: "Nếu nhị ca không về thì tẩu tẩu ở nhà sao được yên tâm". Lúc đó mới chịu theo tôi về. Nếu không, chắc hôm nay là ở luôn nhà họ Trịnh đó. Tôi nói thật, tẩu tẩu dù sao cũng trẻ trung, vậy mà nhị ca đi cả đêm không về thì coi sao được.

Bình Nhi nói:

- Dạ đúng vậy đó, hồi trước chồng tôi bỏ nhà say mê người khác, tôi đã buồn giận tới mang bệnh. Hôm nay được quan nhân khuyên bảo giùm cho, tôi rất đội ơn.

Tây Môn Khánh cười bảo:

- Chỗ anh em thì phải vậy chứ sao. Từ nay tôi sẽ hết lòng khuyên bảo nhị ca, xin tẩu tẩu cứ yên tâm.

Bình Nhi gọi a hoàn rót trà mời, Tây Môn Khánh uống xong đứng dậy nói:

- Thôi bây giờ thì tôi về, xin tẩu tẩu coi chừng cửa ngõ.

Nói xong ra về.

Từ đó Tây Môn Khánh tìm kế chinh phục Lý Bình Nhi. Thật ra, sắc đẹp của Bình Nhi chỉ là chuyện phụ, Tây Môn Khánh muốn nhất vẫn là tiền bạc, mà tiền bạc, trong nhà họ Hoa đều ở trong tay Bình Nhi. Cũng từ đó, Tây Môn Khánh thường đưa tiền xúi bọn Ứng Bá Tước, Tạ Hy Đại tới rủ Hoa Tử Hư đi chơi, có khi cả đêm không về. Trong khi đó Tây Môn Khánh ở nhà, thường ra cổng đứng, hoặc nhìn qua tường sang nhà họ Hoa. Mới đầu Bình Nhi không để ý, nhưng sau đó thường đứng ở cửa, hoặc trong hoa viên mà đợi Tây Môn Khánh xuất hiện bên kia. Hai người thường im lặng mắt qua mày lại, trong lòng có vẻ thuận lắm. Mỗi lần thấy Tây Môn Khánh ra đứng vắng vợ thì Bình Nhi cũng giả vờ tựa cửa mà nhìn.

Một hôm, Tây Môn Khánh, đang đứng tại cổng nhà thì a hoàn Tú Xuân sang mời:

- Nương nương tôi mời quan nhân qua chơi.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Nhị nương bên đó mời tôi có chuyện gì vậy? Nhị gia có nhà không?

Tú Xuân đáp:

- Nhị gia tôi không có nhà, nương nương tôi mời quan nhân sang có chuyện muốn thưa.

Tây Môn Khánh vội sang nhà họ Hoa, vào phòng khách mà đợi. lát sau Bình Nhi bước vào chào rồi nói:

- Hôm nọ ơn quan nhân tôi vẫn ghi nhớ. Chồng tôi không biết đi đâu, mấy hôm nay lại không thấy về nhà. Chẳng hay quan nhân có gặp chồng tôi chăng?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm qua ngẫu nhiên có chuyện ra phố, tôi được biết nhị ca cùng ba bốn người bạn ngồi uống rượu tại nhà ca nữ họ Trịnh, còn hôm nay thì không biết ở đâu. Không có tôi bên cạnh nhị ca, chẳng biết có ai khuyển bảo nhị ca vài lời không.

A hoàn mang trà ra, Tây Môn Khánh sợ Tử Hư về thành linh, nên không dám ở lâu, uống xong chén trà vội đứng dậy cáo từ. Bình Nhi cũng đứng dậy nói:

- Nếu quan nhân gặp chồng tôi ở đâu thì làm ơn giục về sớm giùm tôi, ơn đó chẳng bao giờ tôi quên.

Tây Môn Khánh cười bảo:

- Xin tâu tâu cứ yên tâm, tôi với nhị ca là chỗ thân giao mà. Nói xong ra về.

Hôm sau, Hoa Tử Hư về nhà, Bình Nhi bảo:

- Chàng bỏ nhà đi mấy hôm nay, tôi có nhờ Tây Môn quan nhân nhọc công tìm kiếm, bây giờ nên có chút lễ vật sang tạ ơn người ta cho phải phép.

Hoa Tử Hư vội sai Thiên Phúc mua ít lễ vật và một bình rượu sang tạ ơn Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh nhận lễ vật rồi thưởng tiền cho Thiên Phúc. Nguyệt nương thấy vậy hỏi:

- Sao tự nhiên nhà họ Hoa lại đem lễ vật sang vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nọ Hoa Tử Hư mời tôi đến ăn sinh nhật tại nhà Ngô Ngân Nhi. Hôm đó Tử Hư quá say, tôi phải sai người về nhà. Rồi thấy Tử Hư thường hay bỏ nhà đi chơi, tôi có khuyển bảo vài câu. Vì vậy mà Hoa nhị nương sai đem lễ vật sang tạ ơn tôi đó.

Nguyệt nương bảo:

- Thôi ông ơi, ông có tốt đẹp gì hơn ai, cũng ham mê tửu sắc

bỏ nhà đi suốt ngày đêm, bây giờ còn làm bộ khuyển bảo người khác. Cái ngữ ông mà khuyển bảo được ai. Rõ thật là "chân mình còn lấm bê bê, lại cầm bó đuốc mà rê chân người".

Tây Môn Khánh cười không đáp. Nguyệt nương lại nói:

- Chàng coi lại tám danh thiệp vừa rồi xem là của Hoa nhị ca hay Hoa nhị nương. Nếu là của Hoa nhị nương thì viết giùm tôi tám thiệp mời Nhị nương sang đây chơi với tôi. Còn nếu là của Hoa nhị ca thì tùy chàng, mời hay không mời cũng được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thiệp này là của Hoa nhị ca. Thôi, để ngày mai tôi mời cũng được.

Hôm sau Tây Môn Khánh cho dọn tiệc rồi mời Hoa Tử Hư sang ăn uống trò chuyện. Lúc Hoa Tử Hư về, Bình Nhi bảo:

- Việc tặng lễ vật là do tôi, vậy mà chàng lại được mời ăn. Thôi để hôm nào chàng mời người ta sang nhà mình ăn vậy.

Thấm thoát tới ngày Trùng Dương tháng chín, Hoa Tử Hư mở tiệc, gọi mấy kỹ nữ tới, rồi mời Tây Môn Khánh sang uống rượu thưởng cúc, lại mời cả Ứng Bá Tước, Tạ Hy Đại, Chúc Thật Niệm và Tôn Thiên Hóa tới. Mọi người vui vẻ suốt một ngày. Tối lúc chạng vạng tối Tây Môn Khánh rời bàn tiệc, ra sau vườn, thành linh gặp Lý Bình Nhi ở đó. Hai người cùng xao xuyên trong lòng. Bình Nhi quay vào nhà, sai Tú Xuân tới gặp Tây Môn Khánh kể tai nói nhỏ:

- Nương nương tôi dặn là xin quan nhân uống ít rượu thôi rồi về nhà sớm. Tối nay nương nương tôi có chuyện muốn gặp quan nhân.

Đoạn lại nói nhỏ vài câu dặn dò nữa. Tây Môn Khánh mừng lắm, tiểu tiện xong, trở vào bàn tiệc, giả say không uống nữa, bạn bè, ca nữ mời mọc cũng không chịu ăn uống. lát sau thì cáo từ, Hoa Tử Hư nói:

- Hôm nay đệ có điều gì thất thố mà ca ca đã không chịu ăn uống, lại còn về sớm như vậy?

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi uống nhiều quá rồi, không thể uống được nữa, xin cho tôi về.

Đoạn làm bộ chân nam đá chân chiêu, vịn vai gia nhân mà về, Ứng Bá Tước nói:

- Tây Môn đại ca hôm nay lạ thật, uống chưa bao nhiêu mà đã say, khác hẳn với mọi lần. Thôi, bây giờ anh em mình tới mấy nhà chị em bù khú đi.

Bình Nhi đứng trong rèm nghe vậy bèn sai Thiên Phúc ra mời Hoa Tử Hư vào nói chuyện. Hoa Tử Hư vào, Bình Nhi vờ nói:

- Hôm nay đã tốn kém bao nhiêu để mở tiệc đãi bạn bè tại nhà rồi, bây giờ đêm hôm, không ở nhà mà ăn uống vui chơi, còn định đi đâu nữa ?

Hoa Tử Hư bảo:

- Thì anh em lâu lâu gặp nhau, người ta đã nói vậy, mình từ chối đâu tiện. Nàng để tôi đi, đừng buồn phiền gì cả.

Bình Nhi bảo:

- Được rồi, chàng cứ đi đi, tôi không thềm phiền trách gì đâu.

Hoa Tử Hư yên lòng quay ra bảo mọi người:

- Nào, chúng mình đi chứ.

Ứng Bá Tước thấy Hoa Tử Hư bị vợ gọi thì nghi ngờ lắm, hỏi lại:

- Nhị ca không đánh lừa chúng tôi đấy chứ ? Đã nói với tẩu tẩu chưa ?

Tử Hư cười:

- Nói rồi, xong xuôi rồi, bà ấy bảo đi mai về là được.

Tạ Hy Đại bảo:

- Nếu vậy thì còn chờ gì nữa.

Mọi người đứng dậy, cùng mấy ca nữ kéo nhau đi. Lúc đó vào khoảng canh hai. Thiên Phúc và Thiên Hỷ cũng theo chủ đi.

Tây Môn Khánh về tới nhà, vào phòng Kim Liên thay quần áo rồi ra hoa viên, nơi tiếp giáp với tường nhà họ Hoa mà đợi. Một lúc lâu sau, nghe bên nhà họ Hoa có tiếng đóng cửa. Một lát nữa thì a hoàn Nghênh Xuân bò tới gần tường, giả làm tiếng mèo kêu. Tây Môn Khánh nghe được ám hiệu, bèn leo tường mà sang. Bên kia tường đã có sẵn một cái thang. Tây Môn Khánh bước vào hành lang nhà họ Hoa thì đã thấy Lý Bình Nhi trang

diễm lộng lẫy đứng chờ. Thấy Tây Môn Khánh, Bình Nhi mừng rỡ mời vào phòng riêng, nơi đây đèn nến sáng choang, đã có sẵn một bàn tiệc thịnh soạn. Bình Nhi rót rượu ra chén rồi hai bàn tay ngọc nâng lên mà nói:

- Xin cảm tạ quan nhân đã đúng hẹn. Tôi chịu ơn quan nhân nhiều, bây giờ mới tự mình báo đáp. Xin quan nhân hiểu cho lòng tôi. Chồng tôi vừa cùng bạn bè tới xóm yên hoa rồi.

Tây Môn Khánh nói:

- Chỉ sợ nhị ca về thành linh mà thôi.

Bình Nhi cười:

- Không về đâu, xin quan nhân yên lòng. Hai tên gia nhân cũng đi theo luôn rồi, hiện ở nhà chỉ còn hai đứa a hoàn mà thôi. Hai đứa này đều là tâm phúc của tôi. Cổng ngoài cửa sau cũng đóng kỹ cả rồi.

Tây Môn Khánh mừng lắm, nâng chung mà uống. Hai người đối ẩm chuyện trò vui vẻ, lúc đầu thì còn ý tứ, sau thì tựa vai kề má lả lơi. Tú Xuân đứng cạnh rót rượu, Nghênh Xuân thì chạy đi chạy lại bưng đồ ăn.

Lát sau, Bình Nhi cho hai a hoàn đi ngủ, rồi tự tay đóng kín các cửa phòng. Bên trong tuy đèn nến rực rỡ nhưng người ngoài không thể thấy được. A hoàn Nghênh Xuân đã mười bảy, hiểu biết chuyện đời, bèn lén đứng ngoài, lấy đầu trâm chọc thủng một lỗ nhỏ trên cánh cửa sổ bằng giấy mà nhìn vào. Hai người trong phòng hoàn toàn không hay biết.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Nàng xuân xanh bao nhiêu ?

Bình Nhi đáp:

- Em năm nay mới hai mươi ba. Còn Đại nương bên nhà xuân xanh bao nhiêu ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Tiện nội năm nay hai mươi sáu.

Bình Nhi bảo:

- Như vậy là hơn tôi ba tuổi, để mai tôi mang ít lễ vật sang thăm Đại nương bên đó mới được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Tiện nội được cái tính tình cũng dễ chịu lắm.

Bình Nhi nói:

- Quan nhân sang bên này, Đại nương có biết không? Lỗ

Đại nương hỏi thì sao?

Tây Môn Khánh bảo:

- Các thê thiếp của tôi đều ở sân bên trong, chỉ có người thiếp thứ năm là ở căn nhà trong hoa viên mà thôi. Nhưng tất cả đều không bao giờ dám tự tiện hỏi tôi.

Bình Nhi lại hỏi:

- Người thiếp thứ năm bao nhiêu tuổi?

Tây Môn Khánh đáp:

- Bằng tuổi với tiện nội.

Bình Nhi bảo:

- Nếu không chê tôi thì để hôm nào tôi sang thăm làm chị em với Ngũ nương. Tôi sẽ tự tay làm hai đôi hài sang biểu Đại nương và Ngũ nương để làm quà.

Nói xong lại rút cây trâm trên tóc mình cài trên đầu Tây Môn Khánh. Đoạn dặn rằng:

- Đừng để Hoa Tử Hư thấy nhé.

Hai người đối ẩm chuyện trò, lát sau thì bướm lả ong lơi, thê non hẹn biển, trao đổi muôn lời ân ái. Cuối cùng dắt nhau vào giường vui vầy. Suốt đêm hai người mãi vui quên ngủ. Tới canh năm, bên ngoài gà gáy, Tây Môn Khánh sợ Hoa Tử Hư về sớm bèn sửa soạn lại quần áo rồi theo đường cũ leo tường mà về. Tới hoa viên, Tây Môn Khánh vào phòng Kim Liên. Kim Liên tỉnh giấc hỏi:

- Suốt đêm qua chàng đi đâu vậy? Sao không nói cho tôi một tiếng?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hoa nhị ca sai người mời đi uống rượu suốt đêm, mãi vừa rồi mới trốn về được.

Kim Liên hơi nghi ngờ nhưng không nói ra...

Một hôm, Kim Liên và Ngọc Lâu đang ngồi thêu thùa trong hoa viên, chợt Kim Liên thấy một cái đầu nhô lên bên kia tường rồi thụt xuống, bèn bảo:

- Tam thư thư, có phải vừa rồi một a hoàn bên nhà họ Hoa nhô đầu lên tường nhìn sang bên này, thấy hai chúng mình thì vội thụt đầu xuống phải không?

Ngọc Lâu trả lời rằng không để ý.

Tối hôm đó Tây Môn Khánh đến với Kim Liên. Kim Liên sẵn sóc, giúp thay áo quần áo rồi bảo a hoàn dọn cơm rượu ra, rồi vội vàng trở ra hoa viên. Kim Liên nghi ngờ lắm, liền nhẹ bước theo sau, tìm chỗ kín đáo ngồi theo dõi. Một lúc lâu sau, trong ánh sáng mờ mờ, a hoàn nhà họ Hoa lại nhô đầu lên bên kia tường, Tây Môn Khánh vội bước tới, leo tường sang nhà họ Hoa.

Kim Liên buồn bực về phòng, suốt đêm trần trọc. Tối gần sáng lại thấy Tây Môn Khánh trở về. Kim Liên nằm im không nói. Tây Môn Khánh hơi then, ngồi ghé bên giường. Bỗng Kim Liên ngồi nhồm dậy véo tai Tây Môn Khánh, nghiêng răng mà hỏi:

- Con người phụ bạc, suốt đêm qua đi đâu, để tôi buồn giận đau khổ không sao chợp mắt? Chàng đã làm những gì ở bên đó từ trước tới nay, mau nói thật ra, nếu không thì lần tới hễ thấy chàng qua bên đó là tôi la lớn lên. Giỏi thật, lợi dụng lúc chồng người ta vắng nhà để sang thông gian với người ta. Hèn gì chiều qua, tôi cùng Ngọc Lâu đang ngồi thêu trong vườn thì thấy một con a hoàn bên đó thò đầu lên tường, thấy chúng tôi thì vội thụt xuống. Thì ra con dâm phụ bên đó sai nó làm hiệu gọi chàng chứ gì? Vậy mà hôm nọ còn dối tôi là theo Hoa nhị ca tới xóm chị em. Thì ra nhà bên đó là xóm chị em, vậy mà tôi đâu có biết.

Tây Môn Khánh nghe xong cũng hoảng, vội quỳ ngay xuống bên giường, cười hi hi mà nói:

- Thôi, xin vừa vừa cái mồm chứ, nói ít đi cho tôi nhờ. Nay, người ta biết điều lắm, cứ hỏi thăm Đại nương và nàng hoài, lại nói là sẽ tự tay làm hai đôi hài và mua lễ vật sang đây biểu Đại nương và nàng để xin làm em đó.

Kim Liên bảo:

- Tôi không có chị em gì với loài dâm phụ đó, quyến rũ chồng người ta rồi lại còn định dứt lốt người ta nữa sao? Gớm thật.

Tây Môn Khánh vẫn tươi cười bảo:

- Người ta biết điều thì mình cũng nên biết điều mới phải. Người ta nói là sẽ sang lạy nài nài làm chị đó. Các lễ vật sẽ đưa sau, bây giờ người ta nhờ tôi đem về trước tặng nài cái trâm bạc rất quý này.

Nói xong, giở mũ ra, tháo cái trâm đưa cho Kim Liên. Kim Liên cầm lấy coi, quả là thứ trâm quý, có một chữ "thọ" bằng vàng óng ánh, trâm này vốn chế riêng để dùng trong cung vua ngày trước, kỹ thuật chế tạo cực tinh xảo. Kim Liên ngắm xong hài lòng nói:

- Vậy thì được.

Từ đó chẳng những Kim Liên không cảm đoán Tây Môn Khánh sang với Lý Bình Nhi, mà còn giữ gìn che chở cho Tây Môn Khánh để Nguyệt nương không biết.

Một hôm, vào lúc sáng sớm tinh sương, Tây Môn Khánh trèo tường mà về hoa viên như thường lệ, chợt con chó lớn tới sủa inh ỏi. Tây Môn Khánh giật mình kêu lên một tiếng rồi ngã xuống. Kim Liên vội chạy ra thì thấy Tây Môn Khánh nằm bất động dưới chân tường, bèn gọi Xuân Mai ra phụ mình vục về phòng, lấy dầu thoa bóp lay gọi, lát sau mới tỉnh. Nhưng sau đó thì Tây Môn Khánh lâm bệnh, ở luôn phòng Kim Liên mấy ngày để dưỡng bệnh. Từ đó Tây Môn Khánh yêu quý Kim Liên lắm. Kim Liên mừng thầm, tin rằng bùa phép của Lưu lão hiệu quả...

HỒI 15

TAN CỬA NÁT NHÀ

Một hôm Nguyệt nương trong lòng không vui, đang ngồi trong phòng thì Bình An vào thưa:

- Gia gia đã về.

Tây Môn Khánh bước vào, cởi áo ngoài rồi ngồi xuống. Tiểu Ngọc đem trà lại nhưng Tây Môn Khánh không uống. Nguyệt nương để ý thấy sắc mặt chồng không được bình thường bèn hỏi:

- Sao chàng về sớm vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay Thường nhị ca mời chúng tôi ra ngoại thành, tới chùa Vĩnh Phúc chơi, có cả Ứng nhị ca và Hoa nhị ca. Sau đó chúng tôi trở về nhà nài Trịnh Á Hương uống rượu. Đang vui vẻ thì tự nhiên có trát trên huyện tới bắt Hoa nhị ca. Chúng tôi lo sợ mà chia tay. Riêng tôi tới nhà Lý Quế Thư để nhờ người hỏi tin tức, mãi sau mới được biết là Hoa nhị ca bị một người ở phủ Khai Phong thuộc Đông Kinh làm đơn tố cáo về chuyện tài sản gì đó. Biết tin tức xong thì tôi về nhà.

Nguyệt nương bảo:

- Về nhà là phải, đừng dính dấp gì tới chuyện người khác. Chàng cứ bỏ nhà theo đòi chúng bạn, thế nào cũng có lần bị lôi thôi cho mà xem. Tôi nói nhiều rồi mà chàng chẳng chịu nghe, đến khi có chuyện gì xảy ra thì lại hối không kịp. Giá mà mấy con dâm phụ ở chốn yên hoa nói gì thì chàng nghe theo răm rắp. Thật là bụt chùa nhà không thiêng mà.